

Φωνή βιώντος

του Στέλιου Παπαντωνίου

Πλείστοι όσοι διαβεβαιώνουν πως αντιλαμβάνονται τη δύσκολη θέση στην οποία μας έφεραν το πραξικόπημα, η εισβολή, η προμελετημένη πολιτική της Τουρκίας, η ανυπαρξία πολιτικής μιας τρομαγμένης και οικονομικά καταβαραθρωμένης Ελλάδας και Κύπρου, η δική μας αδράνεια, η στροφή μας στη επιβίωση και ακολούθως στον πλουτισμό, που έδωσε τη λαβή στην αδικία και στην αρπαγή από εμάς τους ίδιους που πάδαμε και όμως δεν μάδαμε, αλλά αντίθετα εφαρμόσαμε ό τι παράνομο, γιατί νομίσαμε πως, στην κατάσταση μας, ό τι φάει ο καθένας κι ό τι πει, όσα αρπάξει να του μένουν, κι ας του τα αρπάξουν και πάλι οι οχτροί, περισσότεροι ίσως στο εσωτερικό παρά στο εξωτερικό.

Κοιλάζουμε στο καζάνι μιας άδικης κόλασης, δεν φαίνεται να απέμεινε δέληση να ορθώσουμε το κεφάλι απ' έξω, να δούμε πού βρισκόμαστε βυθισμένοι, και συνεχίζουμε να παίζουμε το παιχνίδι που άλλοι έστησαν, την ανούσια θεατρική παράσταση που στοιχίζει οικονομικά μόνο και μόνο για το θεατήναι, όντας οι ίδιοι όχι ηθοποιοί αλλά μάλλον καραγκιόζηδες, βαριά λέξη, δυστυχώς για την κατάντια!

Η πολιτική μας ηγεσία αποδείχθηκε ανίκανη να συλλάβει το πρόβλημά μας, διεθνούς αδικίας, εισβολής μιας ξένης δύναμης που διατυμπανίζει τα σχέδιά της και καθίσταται διαρκώς και πιο επικίνδυνη για την ίδια την ύπαρξή μας, το ποντίκι τρέχει εδώ κι εκεί να κρυφτεί από τη γάτα που ετοιμάζεται με τα καράβια και τα αεροπλάνα της, με ισχυρές και παγκόσμιες διακηρύξεις πως θα καταφάει και θα καταπιεί αέρια, νησιά, θάλασσα και αέρα, θα βάψει μπλε το κόκκινο της ξηράς της, το παγκόσμιο αδιαφορεί όπως τότε με τον Χίτλερ, οι απλοί πολίτες βεβαιωνόμαστε καθημερινά για τον κίνδυνο, καταλαβαίνουμε, απορούμε, έχουμε πλήρως ενδυθεί την ανασφάλεια και γυμνωθήκαμε μπροστά στο βαρβαρισμό της οθωμανικής αυτοκρατορίας, το μόνο που μας έμεινε είναι να κραυγάζουμε, «ξυπνήστε, βάλτε φραγμό στην τυραννία και στην αρπακτικότητα της Τουρκίας», και αντί του φραγμού, το μόνο που εισπράττουμε είναι τα αλλεπάλληλα σκάνδαλα από τους ίδιους τους συμπατριώτες μας, μέσα στον καταπατημένο τόπο μας, τις αποκαλύψεις για νέες πλεκτάνες και αρπαγές του δημόσιου πλούτου, το πλιάτσικο σ' ό τι έπρεπε να είναι κοινό και σεβαστό για το κοινό καλό, που κατάντησε όμως το θήραμα παντός τυχαρίπαστου.

Το αίσθημα της αδικίας επικρατεί, της αβεβαιότητας για το μέλλον, της θλίψης για ένα ηρωικό παρελθόν αυτοθυσίας που δεν σεβαστήκαμε, κι η ανάγκη για επιβίωση συγκλονίζει σύριζα τους περισσότερους μας, που βλέπουμε και τον γκρεμό, και το κλώνι από το οποίο είμαστε πιασμένοι. Όσες φωνές κι αν ακούονται από το εσωτερικό, να ξαναβρούμε το κέντρο του προβλήματός μας, να συνειδητοποιήσουμε πως είμαστε δύματα εισβολής και κατοχής, στρατιωτικής παρουσίας και απειλής, όλα χάνονται μέσα στα μαγειρεία άλλων δυνάμεων

που κρατούν δεμένη την ηγεσία μας και την σέρνουν όπου εκείνοι σχεδίασαν. Συνεχίζουμε όμως να πιστεύουμε και να συνειδητοποιούμε καθημερινά, και την αδικία και την έλλειψη ελευθερίας, και την ανασφάλεια και την έξω του προβλήματος περιδιάβαση, δυσανασχετούμε με τις δηλώσεις πολιτικών αρχηγών, με τις δηλώσεις του κυβερνητικού εκπροσώπου, με ό τι διαχέεται στην ατμόσφαιρα για να μας συγχύσει. Ζούμε σε μια αδικημένη χώρα, που αδικεί τον εαυτό της και τους πολίτες της.

Επίσκεψη στην γειτονιά μου στη Κυθρέα.Θέλω να τη σεργιανίσω.Ψάχνω τη θεία τη Βικτωρού και τον Πελετιέ. Την Ηρούλλα και τον Βάσο.Τη Μαρίτσα και τον Κώστα.Την Τασούλα και τον Φώτη.Τη Μαρούλλα και τον Γιαννάκη.Τον Αντρέα και την Ελένη.Τη Ζωούλλα.Ο Κλείτος και η Στέλλα.Πόρτες ερμητικά κλειστές.Και ξαφνικά οι φωνές με φέρνουν στη πραγματικότητα.Φωνές βάρβαρες που δεν είχαμε διανοηθεί να ακούσουμε στη ΚΥΘΡΕΑ μας,φιγούρες που περπατούν στον δρόμο κατευθείαν απο τα βάθη της τουρκίας.Βουρκώνουν τα μάτια, σφίγγεται το στήθος και γρήγορα στο αυτοκίνητο να μην τους προσφέρεις την ικανοποίηση να δουν το δάκρυ σου.Η θεία η Βικτωρού και ο Πελετιές εκτελεσμένοι, ο Αντρέας και η Ελένη Βύρα εκτελεσμένοι ο Βάσος αγνοούμενος, οι άλλοι στη προσφυγιά,όσοι ακόμη ζούνε.

24 Σεπτεμβρίου 2018

Γιώργος Συμεωνίδης